

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 8ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΘΕΟΔΟΤΗ: Περιμένεις να μην το εγκρίνει; Όμως σαν κάτι πολύ σοβαρό έχεις να μου πεις.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ναι, σοβαρό και θέλω να το σκεφτείς πολύ σοβαρά. Για το Μαθιό πρόκειται. Με βρήκε και μου είπε να σου μιλήσω.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Πάλι τα ίδια; Και τι σου είπε δηλαδή;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Δεν θα σου πω λόγια και παινήματα, το ξέρεις ότι σ' αγαπάει ακόμα. Δεν είναι αγάπες και ρομάντζα, έρωτες νεανικοί. Είναι ώριμη αγάπη. Αγάπη αληθινή, ειλικρινής. Και πρέπει να σκεφτείς ότι τώρα χρειάζεται και η συντροφιά και η αγάπη.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Δηλαδή μου κάνεις προξενιά;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ασε τις σαχλαμάρες και σκέψου σοβαρά. Τον χρειάζεσαι και σε χρειάζεται.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Για γεροκόμια δηλαδή.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Και για γεροκόμια. Αλλά τώρα είσατε ακόμα νέοι και οι δύο κι έχετε χρόνια να χαρείτε τη συντροφιά ο ένας του άλλου. Μην ξεχνάς τα λουλούδια δεν είναι μόνο την άνοιξη, ανθίζουν λουλούδια και το φθινόπωρο. Μη μου πεις πως δεν τον αγάπησες, πως σου είναι αδιάφορος ή πως δεν θέλεις να τον βλέπεις. Και ξέρεις κάτι; Δεν είναι μόνο η αγάπη. Ο Μαθιός είναι καλός, τίμιος και ίσιος άνθρωπος με καλή καρδιά. Αλλά και οικονομικά... ταχτοποιημένος. (Η Θεοδότη σωπαίνει και σκέφτεται. Ο Χριστόδουλος συνεχίζει). Για πόσο ακόμα θα περνάω κι εγώ να σου λέω μια καλημέρα; Το παιδί σου έχει φτιάσει τη ζωή του μακριά. Ούτε να πας κοντά του θα θέλεις, αύριο στα γεράματα, αλλά ούτε και κείνοι θα σε θέλουνε. Κακά τα ψέματα, να μην κοροϊδευόμαστε. Συμφωνείς;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μωρέ, καλά τα λες και ξέρω καλά πού στέκομαι. Ούτε περιμένω τίποτα από κανέναν. Και το Μαθιό τον έχω ξεγράψει από...υποψήφιο γαμπρό εδώ και χρόνια... Ωστόσο, πώς να στο πω, τον νοιώθω σαν δικό μου άνθρωπο, σαν έναν καλό παλιό φίλο. Δεν αισθάνομαι έρωτα, όπως - τι να στο κρύψω εμένα τα ξέρεις - όπως μια φορά κι έναν καιρό. Τον βλέπω σαν... δικό μου άνθρωπο, βασανισμένο, αδικημένο κι ας έχει λεφτά. Τον νοιώθω σαν δικό, συγγενή, τον πονάω που λέμε. Δεν ξέρω...

Ύστερα το ότι δεν έφτιασε κι εκείνος τη ζωή του...νοιώθω σαν κάπως να φταίω κι εγώ, σαν να είμαι λίγο υπεύθυνη γι' αυτό. Όμως, Χριστόδουλε, σκέψου λίγο και τη θέση μου. Τι θα πει ο κόσμος, πώς να παντρευτώ δεύτερη φορά και στην ηλικία μου... Και πώς να του συχωρέσω ότι με άφησε

να περιμένω τόσα χρόνια;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Εδώ είναι το πρόβλημα. Τα μυαλά σου κι η ηθική σου. Και το τι θα πει ο κόσμος. Ο κόσμος μπορεί να το κουβεντιάσει αλλά θα το συνηθίσει και θα το δεχτεί με τη λογική. Δεν θα βρεθεί κανείς να πει ότι έκανες κάτι ανήθικο. Και οι πιο πολλοί θα σου πούνε και μπράβο, καλά έκανες. Όσο για την άργητα, σίγουρα δεν ήταν γιατί το ήθελε. Πού ξέρεις τι έζησε και τι αντιμετώπισε κι αυτός. Νομίζεις πως η ξενιτιά είναι ταξίδι αναψυχής; Το ξέρεις εκείνο που λένε; Π' ανάθεμά σε, ξενιτιά με τα φαρμάκια που έχεις. Όμως, Θεοδούλα μου, το πιο σπουδαίο είναι ότι εσύ θα έχεις κάποιον να μοιράζεις τη μοναξιά σου. Να τον φροντίζεις και να σε νοιάζεται. Ξέρεις τι είναι να περιμένεις κάποιον, να μαγειρέψεις για κάποιον να σου ανοίξει την πόρτα και να την κλείσει πίσω του, να σου γεμίσει το σπίτι; Για ρώτα με κι εμένα πώς περνάνε οι ώρες της μοναξιάς....

ΘΕΟΔΟΤΗ: Γιατί κι εγώ δεν ζω τα ίδια; Τα βλέπω, Χριστόδουλε, τα βλέπω και τα σκέφτομαι. Μου τριβελίζουν το μυαλό αλλά...δεν το μπορώ, πώς να στο πω, δεν μπορώ να το αποφασίσω. Βαθειά μέσα μου το βλέπω σαν απάνεμο λιμάνι, αλλά έρχεται η μορφή του άντρα μου, το τι θα πει ο κόσμος... Χριστόδουλε, το τι θα πει ο κόσμος, το κουτσομπολιό αν θέλεις, είναι ο άγραφος νόμος. Μ' αυτά μεγαλώσαμε, πώς να τα παραβλέψω τώρα;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Εδώ μπαίνει ένα ερώτημα. Αυτός ο άγραφος νόμος είναι ο σωστός; Οι καιροί αλλάζουν και μαζί αλλάζουν και οι άγραφοι νόμοι!. Σήμερα οι άνθρωποι μιλάνε για δικαιώματα και νομίζω σ' αυτή την περίπτωση έχεις όλα τα δίκια να ζητήσεις και να ζήσεις αυτό που σου προσφέρεται. Δεν παραβαίνεις κανένα νόμο και καμία ηθική. Είναι δι-και-ω-μα. Η ζωή συνεχίζεται, Θεοδούλα μου, κι είναι βαρεία τα γηρατειά π' ανάθεμά τα. (Μικρή παύση). Ξέρω, παίρνει λίγο καιρό ως να το συνηθίσεις. Σκέψου το όμως καλά, μην την τύχη σου. Τον άντρα σου τον τίμησες, η ζωή συνεχίζεται. (σηκώνεται) Αυτά είχα να σου πω όπως θα τα έλεγα και στην αδελφή μου ή στην κόρη μου. Γειά σου. (πάει να φύγει).

ΘΕΟΔΟΤΗ: Πού πας, κάθησε λίγο ακόμα.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Πάω να δω τι έγινε ο Ανάργυρος. Μου υποσχέθηκε πως θα ερχότανε να δει εκείνη την κληματαριά που δεν έκανε εφέτος σταφύλια όπως άλλες χρονιές.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Θα γέρασε κι αυτή.